

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/07-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Bc. T. H., D., zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a 50 ods. 2, 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 2 T 311/03 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1 To 69/06, a to v súvislosti s princípom zákonnosti trestných činov, princípom prezumpcie neviny, právom na nestranný a spravodlivý proces, právom na prejednanie vecí v primeranej lehote, právom vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe, právom na obhajobu a právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bc. T. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 20. novembra 2006 a poštou 24. novembra 2006 doručená sťažnosť Bc. T. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a 50 ods. 2, 3 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 311/03 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 To 69/06, a to v súvislosti s princípom zákonnosti trestných činov, princípom prezumpcie nevinny, právom na nestranný a spravodlivý proces, právom na prejednanie vecí v primeranej lehote, právom vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe, právom na obhajobu a právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. novembra 2006.

1. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa z 9. októbra 2002 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b) a d) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“). Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 311/03 z 23. marca 2004 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi podľa § 186 Trestného zákona. V dôsledku odvolania prokurátora uznesením krajského súdu sp. zn. 8 To 126/04 z 29. septembra 2004 bol rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Ďalším rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 311/03 z 11. januára 2005 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania

s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b) a d) Trestného zákona. V dôsledku odvolania prokurátora, ale aj sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 172/05 z 8. februára 2006 bol rozsudok okresného súdu znova v celom rozsahu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 311/03 z 13. júna 2006 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného zákona. Odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozsudku krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 69/06 z 20. septembra 2006 zamietol. Podľa názoru sťažovateľa poslednými rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu princípu zákonnosti trestných činov, prezumpcie neviny, práva na nestranný a spravodlivý proces, práva na prejednanie vecí v primeranej lehote, práva vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe, práva na obhajobu a práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Sťažovateľ konkrétne poukazuje na nasledovné okolnosti:

Rozsudku okresného súdu z 13. júna 2006 v spojení s uznesením krajského súdu z 20. septembra 2006 chýbajú akékoľvek úvahy o tom, ako sa sudy vysporiadali s dôkazmi v rámci ich hodnotenia, a to s poukazom na námietky sťažovateľa uvedené v jeho odvolaniach. Náležité odôvodnenie si totiž vyžaduje, aby bolo celkom konkrétne uvedené, čo ktorým dôkazom bolo zistené, a prečo v prípade rozporov medzi jednotlivými dôkazmi uveril súd len niektorým. Vzhľadom na tieto skutočnosti treba predmetné rozhodnutia považovať za nepreskúmateľné. Pri zaistení neznámej látky rastlinného pôvodu u sťažovateľa a P. P. sa nepostupovalo tak, aby bola vylúčená možnosť zámenny, zmiešania s inou látkou alebo vzniku pochybnosti o tom, komu z nich bola tá-ktorá neznáma látka odňatá. Omamné látky sa nezaistili v pôvodných obaloch, ktoré by sa následne riadne označili s vyznačením množstva a popisu približnými kvalitatívnymi a kvantitatívnymi ukazovateľmi, pričom došlo k ich presypávaniu a zosypávaniu. Nebolo jasné, aké množstvo rastlinnej látky a s akým obsahom účinnej látky mal u seba sťažovateľ, resp. P. P. Nevysporiadalo sa dostatočne s otázkou údajného odmietnutia zo strany sťažovateľa podpísať protokol o zistení porušenia colných predpisov zo 7. februára 2001. Boli rozporné aj údaje v množstvách uvádzaných v zázname o predbežnom zaistení vecí oproti protokolu

o zistení porušenia colných predpisov zo 7. februára 2001. Bol rozdiel a nepomer v hmotnostiach, ktoré mali byť zistené jednak pri colnej kontrole a jednak pri kontrole vykonanej Kriminalistickým expertíznym ústavom Policajného zboru v B., a to i v kontexte s výpoveďou M. C. Boli rozporuplné výpovede svedka J. V., vrátane ich posúdenia v kontexte ďalších dôkazov, najmä s výpoveďou M. B. a správou Hraničného oddelenia Policajného zboru R. Sporná bola zákonnosť listinných dôkazov nachádzajúcich sa v prokurátorskom spise, a to v kontexte so skutočnosťou, že svedok P. P. na hlavnom pojednávaní 18. mája 2006 odoprel vypovedať. Nijakým dôkazom sa nepreukázal úmysel sťažovateľa prevážať drogy cez hranice. Pokiaľ bol sťažovateľ okresným súdom uznaný vinným zo spáchania trestného činu uvedeného v rozsudku z 13. júna 2006, potom trestnosť skutku mala byť posúdená a trest mal byť uložený vzhľadom na čl. 50 ods. 6 ústavy podľa § 171 Trestného zákona v znení účinnom v čase rozhodovania okresného súdu, lebo toto znenie bolo pre sťažovateľa priaznivejšie ako znenie účinné v čase spáchania skutku. Napokon sťažovateľ namieta, že v jeho trestnej veci všeobecné sudy nerozhodli v primeranej lehote vyplývajúcej z čl. 6 ods. 1 dohovoru a z čl. 48 ods. 2 ústavy, lebo trestné konanie trvalo celkom štyri roky, pričom sťažovateľ žiadne prieťahy nespôsobil.

1.1 Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených ustanovení dohovoru a ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 311/03 rozsudkom z 13. júna 2006 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 69/06 uznesením z 20. septembra 2006 s tým, aby boli obe rozhodnutia zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu. Sťažovateľ ďalej požaduje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume po 50 000 Sk od okresného súdu a od krajského súdu, ako aj náhradu trov jeho právneho zastúpenia.

2. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 69/06 z 20. septembra 2006 vyplýva, že odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 311/03 z 13. júna 2006 bolo zamietnuté. Podľa názoru krajského súdu okresný súd rozhodol správne a v súlade so zákonom. V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu veci okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým zisteniam a záverom

plne zodpovedajúcim výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení rozsudku okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou sťažovateľa, prečo neuveril jeho tvrdeniu o množstve nájdenej drogy a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny a trestu. Svoje rozhodnutie o vine založil okresný súd na celom rade priamych dôkazov vytvárajúcich logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa doplňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom súhrne nepochybne preukazujú vinu sťažovateľa. Bolo nepochybne preukázané, že sťažovateľ spoločne s ďalšími osobami, medzi ktorými bol aj P. P., boli kontrolovaní na hraničnom priechode R., pričom sa u nich našla neznáma látka rastlinného pôvodu vykazujúca znaky typické pre rastlinný rod Cannabis (konope). U sťažovateľa sa našiel rastlinný materiál s hmotnosťou 3,3 gramu, čo zodpovedá 6-7 priemerným dávkam. U P. P. išlo o 0,16 gramu, čo zodpovedá jednej jednotlivéj dávke s nízkym obsahom účinnej látky. Sťažovateľ nepoprel, že mal u seba jednu krabičku s neznámou látkou, ale k jej hmotnosti sa vyjadriť nevedel. Priznal, že si neznámu látku kupoval na vyfajčenie jednej cigarety, v čase kúpy mal vypité, a preto zabudol pri ceste do M. a následne pri návrate, že ju mal pri sebe. Uvedomil si to až po tom, čo sa u neho vykonala osobná prehliadka. Bezprostredne po skutku bol vypočutý svedok J. V., podľa ktorého sťažovateľ mal u seba dva balíčky, obsah ktorých dal do jednej obálky a zaslal na expertízne skúmanie. U P. P. sa tiež našla vysušená rastlina a aj táto bola zaslaná na expertízne skúmanie. Podľa názoru krajského súdu rozhodujúcim momentom je, že na expertízne skúmanie sa zaslala neznáma látka o hmotnosti 3,3 gramu zaistená u sťažovateľa a o hmotnosti 0,16 gramu zaistená u P. P. Tieto zistenia sú teda v súlade a vzájomne si korešpondujú. Správne preto okresný súd vypustil zo skutkovej vety obžaloby množstvo 0,16 gramu nájdené u P. P. Trestné stíhanie proti P. P. prokurátor zastavil, lebo neznáma látka o hmotnosti 0,16 gramu neodôvodňuje záver o spáchaní trestného činu. Zo spisu prokurátora vyplýva zápisnica o podaní vysvetlenia zo strany sťažovateľa, podľa ktorého bola u neho nájdená neznáma látka o hmotnosti 4,5 gramu a 1,5 gramu. Úradný záznam zo 7. februára 2001 sťažovateľ podpísal. Treba prisvedčiť námietkam sťažovateľa, že v rozpore s údajmi uvedenými v úradnom zázname v protokole o zistení porušenia colných predpisov sa uvádzajú

množstvá 4 gramy a 1,5 gramu neznámej látky. Tento protokol však sťažovateľ odmietol podpísať. Oproti tomu podpísal záznam o predbežnom zaistení veci, v ktorom je uvedené, že sa zaistuje 4,5 a 1,5 gramu neznámej látky. Svedok M. C. vysvetlil aj skutočnosť, že 3,3 gramy látky zaslané na expertízne skúmanie zodpovedá tomu, že pri zaistení ide len o orientačnú hmotnosť a približné množstvo, pričom látka sa váži v obale, v ktorom bola zaistená a následne sa hmotnosť obalu odpočíta. Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania sťažovateľa, keď toto kvalifikoval ako trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného zákona. Krajský súd sa zaoberal aj použitím právnej kvalifikácie. Je nespochybniteľné, že primárne treba aplikovať Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania činu. Podľa neskoršieho znenia sa prípad posudzuje len vtedy, ak je to pre trestne stíhanú osobu priaznivejšie. V danom prípade však u sťažovateľa nemožno použiť novšie znenie Trestného zákona účinné v čase rozhodovania súdu, keďže toto neprináša pre sťažovateľa za súdený trestný čin miernejší výsledok.

3. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na konanie bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 311/03, treba uviesť, že táto časť sťažnosti bola podaná oneskorene, teda po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Na okresnom súde bolo napadnuté konanie ukončené rozsudkom z 13. júna 2006, pričom sťažovateľ sa o prípadných prietáhoch v konaní okresného súdu mohol dozvedieť najneskôr

doručením tohto rozsudku už v mesiaci jún 2006 (sťažovateľ už 29. júna 2006 podal proti tomuto rozsudku prostredníctvom svojho advokáta odvolanie), teda v okolnostiach danej veci sťažnosť na prietahy v konaní okresnému súdu bolo možné podať v dvojmesačnej lehote počítanej od ukončenia veci okresným súdom, k čomu však nedošlo, preto bola táto časť sťažnosti podaná oneskorene.

1.1 Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa, z pripojených listín a zo zistenia ústavného súdu vyplynulo, že napadnuté konanie krajského súdu bolo právoplatne skončené 20. septembra 2006, napriek tomu sa sťažovateľ na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním doručeným ústavnému súdu faxom 20. novembra 2006 a poštou 24. novembra 2006, t. j. v čase, keď porušenie označených práv na krajskom súde už netrvalo a keď konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne aj k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred krajským súdom namietané porušenie práv už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota v tomto konaní,

v danom prípade pripadalo do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. Ďalej vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 2 T 311/03 pre porušenie čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) dohovoru a čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 ústavy, treba uviesť, že v tomto rozsahu nie je daná právomoc ústavného súdu vo veci konať a rozhodnúť. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Keďže proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa mal krajský súd ako súd odvolací. Tým je zároveň v tejto časti vylúčená právomoc ústavného súdu.

3. Odlišná je situácia vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) dohovoru a čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 2, 3 a 6 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 To 69/06.

Podľa názoru ústavného súdu ani v tejto časti sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu, avšak je to tak na základe odlišných právnych úvah, ako vo vzťahu k okresnému súdu.

3.1 Predovšetkým treba uviesť, že trestná vec vedená proti sťažovateľovi, ktorá sa právoplatne skončila 20. septembra 2006, bola síce vedená podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, avšak vzhľadom na ustanovenie § 566 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný poriadok“) dovolanie podľa nového Trestného poriadku možno podať len proti rozhodnutiam, ktoré nadobudli právoplatnosť po nadobudnutí účinnosti nového Trestného poriadku. Keďže rozhodnutie vo veci sťažovateľa sa stalo právoplatným po tom, čo nadobudol účinnosť nový Trestný poriadok, sťažovateľ má právo v zmysle § 368 a nasl. nového Trestného poriadku podať proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. To 69/06 z 20. septembra 2006 dovolanie. Toto

dovolanie môže podať najneskôr do troch rokov od doručenia uznesenia krajského súdu (§ 370 ods. 2 nového Trestného poriadku). To znamená, že sťažovateľovi ešte stále plynie lehota na podanie dovolania, pričom podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ dosiaľ dovolanie nepodal.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) až l) nového Trestného poriadku vyplývajú zákonom pripustené dôvody dovolania. To znamená, že dovolanie nemožno podať z akýchkoľvek dôvodov, ale iba z dôvodov taxatívne uvedených v citovanom ustanovení. Výklad týchto dovolacích dôvodov, keďže ide o výklad zákona, neprislúcha v zásade ústavnému súdu, ale Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý je aj v trestnom konaní súdom dovolacím (§ 377 nového Trestného poriadku). V situácii, keď sťažovateľ dovolanie nepodal, je povinnosťou ústavného súdu skúmať, či je konanie o podanej sťažnosti v jeho právomoci, pretože vzhľadom na čl. 127 ods. 1 ústavy subsidiárna právomoc ústavného súdu prichádza do úvahy len vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu tvrdenie sťažovateľa o tom, že nemal byť uznaný vinným podľa znenia Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ale podľa neskoršieho znenia Trestného zákona účinného v čase rozhodovania súdu, pričom aj trest mu bolo možné vymerať iba podľa znenia Trestného zákona účinného v čase rozhodovania súdu, treba celkom nepochybné považovať za dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) prvej vety nového Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Naproti tomu bude vecou postupne sa vyvíjajúcej judikatúry dovolacieho súdu vyjasniť, či námietku spočívajúcu v nedostatočnej identifikácii odobratej vzorky a v nedostatočnom zabezpečení vzorky pred jej zámenou s inou vzorkou, resp. so vzorkou odňatou inej osobe možno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) nového Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Ďalšie námietky uvádzané sťažovateľom, ako sa zdá, nie sú dovolacími dôvodmi v zmysle už citovaného ustanovenia.

4. Možno ustáliť, že sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu uplatňuje jednak také námietky, na základe ktorých má právo podať dovolanie, ale aj také námietky, na základe ktorých dovolanie podať nemôže. Pritom jeho sťažnosť smeruje iba proti jednému rozhodnutiu a práve vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu poukazuje sťažovateľ na oba druhy námietok. Ústavný súd je v tejto súvislosti toho názoru, že pokiaľ sťažovateľ napáda pred ústavným súdom právoplatné rozhodnutie a postup, ktorý mu predchádzal, tak z dôvodov, z ktorých by mohol podať dovolanie, ako aj z dôvodov, na základe ktorých dovolanie podať nemôže, pričom dovolanie ešte nepodal a v čase rozhodovania ústavného súdu mu ešte plynie zákonná lehota na podanie dovolania, nie je v právomoci ústavného súdu takouto sťažnosťou sa zaoberať. Nie je totiž možné, aby na preskúmanie toho istého rozhodnutia (tých istých jeho výrokov) bol príslušný zároveň ústavný súd, ale aj všeobecný súd. Preto nie je daná právomoc ústavného súdu v súvislosti s uvedenou časťou sťažnosti.

Iné by bolo, keby sťažovateľ podal popri sťažnosti ústavnému súdu zároveň aj dovolanie. V takom prípade by ústavný súd mohol počkať na skončenie dovolacieho konania a v závislosti od jeho výsledku voliť svoj vlastný postup.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2007